

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788880784/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

for den unge jæger, thi han styrede sin kurs derefter; og virkelig varede det heller ikke længe, før det røde lys viste sig som en lampe, der skinnede ud af vinduet på et ved søbredden ensomt liggende hus. Den raske skøjteleber stod nu allerede på landjorden udenfor huset, spændte sine skøjter af, og bankede på døren. »Hvem der?« lød der inde i stuen. »Din ven, din elsker,« var svaret. Straks åbnedes døren. »Min Kathinga!« udråbte jægeren, idet han trådte ind i stuen og trykkede den dejligste pige op til sit hjerte. »Da er vist sulten?« spurgte hun. »Det er vel, du husker mig derpå,« svarede han, og tog ud af sin jagttaske to store vildgæs, som han havde sikudt på vejen. Kathinga roste gæssene for deres fedme, og ilte med at tilberede dem til aftensmåltidet.

Ved dette første kapitel af Heibergs roman tænker jeg, det er bedst at lade det forblive. De andre kapitler, som jeg om aftenen fandt i min bordskuffe, var i samme stil. Alligevel kan enhver begribe, hvor begærlig jeg var hver aften for at læse, hvad bordskuffen indeholdt. Det var mig derfor en plage, at den gode, kærlige pige Dorothea ikke var til at fornå at lade mig gå ene til sengs. Og når jeg nu gentagne gange havde bedt hende: »Gå nu, min kære Dorothea! Nu har jeg virkelig intet mere, hvornil jeg behøver Deres hjælp,« da svarede hun: »Nej, lille jomfru, først må De være i seng, for at jeg kan stoppe tæppet rigtig godt om Dem, for at De ikke skal forkøle Dem.« Hun var ubøjelig; her var altså intet andet for end at finde sig deri. Jeg lagde mig da i sengen, og hun rullede med sin kærlige hånd tæppet så fast om mig, at jeg lignede et svøbelsebarn. Når dette var besørget, fandt hun sig endelig i at gå, idet hun dog først gentagne gange spurgte mig, om der nu virkelig intet var, jeg endnu ønskede. Og først på min gentagne forsikring, at der aldeles intet var, sagde hun mig kærligt godnat og gik. Næppe var hun ude ad døren, før jeg læste hele min indpakning, sprang ud af sengen og gik til min bordskuffe for at tømme dens indhold og læse fortsættelsen af romanen. At mangt et betydningsfuldt ord, mangen en hentydning til hans følelser for mig, mangt et smigrende ord efterhånden smuglede sig ind i denne romanlæsning, følger af sig selv, dog for det meste i spøgens og ironiens form. At jeg just ved denne læsning faldt hurtigere i søvn, som han havde lovet, vil jeg ikke påstå.